КВІТЕНЬ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (1001)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Стовбичать тут з ранку до вечора, наче їм робити більше нічого...

Живучий бич браку

З деяких пір товариш Роменський не злюбив товариша Булатова. Не можна сказати, що ця антипатія була дуже гострою. Просто, коли згадувалося знайоме прізвище, товаришеві Роменському ставало неприємно.

А виткнувся пагінець неприязні того дня, коли Новокраматорський машинобудівний завод імені В. І. Леніна, де директором Ю. В. Булатов, уперше стягнув із Краматорського заводу литва і поковок штраф за неякісну продукцію. Цей бездушний вчинок образив В. М. Роменського, котрий, як заступник директора оштрафованого заводу, відповідав так чи інакше за те литво.

— Не по-сусідському, — мовив сам собі товариш Роменський, маючи на увазі близькість обох заводських територій.

«Егоїст!» — подумав він про директора сусіднього заводу, коли їх штрафонули вдруге.

— Це вже чортійщо! — вигукнув товариш Роменський, коли кругленька сума штрафів утретє перекочувала з рахунку заводу литва і поковок на рахунок машинобудівного. — Так далі тривати не може!

І от у квітні минулого року з-під його пера виходить лист, покликаний відкрити очі всім, хто мислив собі, що виготовляти якісне литво і поковки — дитяча забава. «Приховані дефекти, — розтлумачував товариш Роменський, — це бич сталеплавильного виробництва. Приладів, що змогли б виявити недоліки в металі до відправлення його замовникові, поки ще нема. Проте колектив заводу робить усе можливе, щоб максимально знизити випадки браку зливків»... Далі пояснювалося, у чому полягало «усе можливе»:

а) було проаналізовано стан якості зливків;

б) намітили заходи по електроплавильному цеху, що гарантували у майбутньому високу технологічну дисципліну і персональну відповідальність.

Але, самі розумієте, лише «аналізом стану якості» і наміченими заходами з тим бичем не впораєшся. Тож не дивно, що неякісна продукція продовжувала надходити на машинобудівний завод і відлунювалася штрафними санкціями.

Тоді на заводі литва і поковок доклали нових зусиль.

«Питання обговорили на нараді секретарів цехових партійних організацій...»

«Намітили заходи по безумовному виконанню заходів комплексного плану поліпшення якості...»

«Питання поліпшення якості продукції в числі інших обговорили» ще на одних зборах.

Проте й після такої облоги бич вижив.

Двічі Краматорський міський комітет народного контролю слухав на своїх засіданнях «питання про якість», наклавши стягнення на начальника відділу технічного контролю тов. Шурупова В. Д., головного металурга тов. Парамонова М. Я. і начальника електроплавильного цеху тов. Ковальова Ю. А.

perec-ua.
perec-ua.

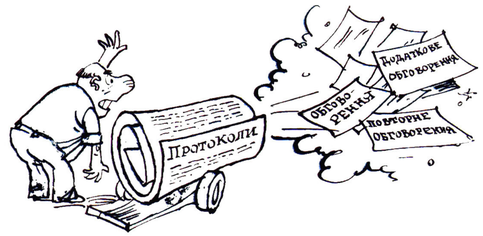

А бичу — хоч би що!

— Може, заковика в шихті? Або, простіше кажучи, в металобрухті? — висловив припущення тов. Роменський на черговій заводській нараді, що вкотре зібралася обговорити «питання боротьби за якість і підвищення відповідальності».

— В якому металобрухті? — зацікавилися присутні.

— У звичайнісінькому. В тому, що ми одержуємо по лінії «Вторчормету», — пояснив тов. Роменський. — А що, коли використовувати як шихту не всякі відходи, а готове литво?

— З печі — і відразу в піч? — уточнили присутні.

— Саме так, — підтвердив тов. Роменський.

— Якщо ми власну продукцію відразу списуватимемо в утиль, завод швидко вилетить в трубу, а нас порозгонять, — запротестували економісти.

— Навіщо ж — власну, — заспокоїв їх тов. Роменський. — Для експерименту доля підкинула нам матеріальчик. На завод приблудився вагон № 6663500. Тобто, відправник хоч і адресував його нам, але, вочевидь, помилково. Бо у вагоні — таке ж литво, яке виготовляємо ми, — корпуси, кришки, напівмуфти.

— Може, це і є наше? — висловив хтось припущення.

— Ні, — відповів товариш Роменський, — наше видно одразу. А це — якісне.

— Давайте зв'яжемося із відправником, з'ясуємо, кому ж належить продукція, і попросимо дозволу розпоряджатися нею, — запропонував хтось із відділу постачання, заглянувши у відповідні інструкції та положення.

— Не лови, Химко, гав, на те і ярмарок, — відповів товариш Роменський. — Треба тільки умовити представника «Вторчормету» скласти відповідний акт.

Ви, мабуть, уже здогадуєтеся, що експеримент нічого не дав. Навпаки, за самоуправство В. М. Роменського завод заплатив сім тисяч карбованців. На фоні десятків тисяч карбованців штрафу, що підприємство сплатило минулого року, сума скромна, але показова. В тому розумінні, що показує, як дехто дуже легко розпоряджається грошима. Державними, звісно.

Новий рік — нові клопоти з тим бичем. Живучий, катюга! Виходить, знову доведеться ламати голову, що б його знову розробити, обговорити, на що націлити.

А на що?

Хіба — на подолання відстані між словом і ділом?

В. БОНДАРЕНКО.

Донецька область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Звідки це директор узяв, що у нас на фабриці несуни завелися? Усі ж порожняком виходять...

Телеграфне агентство Перця

ЗАГАДКОВЕ ДЖЕРЕЛО

СУМИ. (Кор. ТАП). Ось уже більше року на подвір'ї, що належить житлово-експлуатаційній конторі № 1, б'є нове підземне джерело. Влітку воно приваблює на водопій різне птаство, котів, собак, а взимку утворює фантастичну крижану скульптуру завзяшки з двоповерховий будинок.

Новим джерелом зацікавилися гідрогеологи. Як вдалося їм встановити, вода з нього за своїм хімічним складом абсолютно ідентична тій, яка тече по трубах водопроводу в квартири і водорозбірні колонки сумчан. Подальші дослідження виявили, що й сама ця вода теж витікає з водопровідної труби, залишеної напризволяще будівельниками, а потім — *працівниками ЖЕКу на чолі з О. В. Івануною.*

ХРОНІКА НОВИН

В ЧУЖУ ДУШУ НЕ ВЛІЗЕШ

Невідповідно до своїх достатків живе завскладом Хитрюк. Він не п'є коньяку, не їздить на курорти, не має автомобіля і дачі.

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Річард II пропонував півцарства за коня. А громадянин Краснокіт усього за кілька тисяч карбованців придбав 82 кінські сили.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Не кривіть душею. Вона від цього псується.

ПОРАДИ ЛІКАРЯ

Коли заходите в кабінет начальника, зробіть глибокий вдих.

ДЛЯ ВАС, ХУДОЖНИКИ!

Звичка — друга натура.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ.
Олег ПОПОВ.

Не підніматиме хусточок

Громадянин Опанас Де-па (парубок, волосся чорне, кучеряве, на зріст високий, пристойна зарплата) тривалий час не може одружитися. Питається, в чому трагедія? Відповідь: загубив авторитет. Більше того, в населеному пункті, де він кує своє щастя, з певної пори його називають не інакше, як «тріснутим» Паньком. Ну, хто ж вийде за людину з таким ймення́чком?

А починалось усе блискуче. Опанас ходив до клубу, задивлявся на одну дівчину і мав підстави здогадуватись, що і він для неї хлопець підходящий. Запросивши якось карооку на тур польки, парубок із трепетом сердечним помітив, як з її рук випурхнула ніжніша за червневий вітерець хусточка. Зрозуміло, він був уважним кавалером і нахилився, щоб підняти її. Тут усе й сталося. Музика стихла, а публіка зареготала, ніби їй робили масаж на п'ятах. Взагалі це трохи негарно — так себе поводити, але що поробиш, коли таки смішно, як у когось навпіл тріснуть штани.

Щиро кажучи, якось не вірилось у безглуздe Опанасове падіння. Але управління державної інспекції по якості товарів і торгівлі на Львівщині підтверджує: якщо Опанас Де-па був одягнутий у «костюм чоловічий кримпленовий мод. 3280673 виробництва філіалу № 2 виробничого швейного об'єднання «Маяк» (директор Ф. Джало, головний інженер В. Станкевич, старший інженер ВТК Б. Бойко)» — значить, усе правильно, так і мало статися. Інспекція знає, що говорить: перевірена нею партія виробів була на сто відсотків забракована — через те, що «шви сидіння при незначному натяжінні розриваються».

Знято з плану підприємства тисячі карбованців, втрачено прибуток, але що з того, коли парубок Опанас уже став якимось «тріснутим» Паньком. А якби ж він зважив обставини, коли ото йому закортіло підняти хусточку, то й не був би «тріснутим». Вірніше, штани усе одно рано чи пізно того б..., але ж не перед громадою!

Та зовсім було б добре, якби наш парубок іще в магазині прискіпливіше придивився до фірмового ярлика. Може, це його насторожило б. Хоча звідки, не перевіривши, знати, як воно ниньки шиють? Он Ярослав Маркевич із села Плинників Перемишлянського району пише до «Перця», що вдивлявся в отой ярлик. І що ж? Купив дві куртки, а тепер повісив їх на конопляному полі птаство відганяти — підкладка у них має ту особливість, що лізе з рукавів і з інших місць, як їй заманеться. Звернувся він до «автора» — на Золочівську швейну фабрику того ж виробничого швейного об'єднання «Маяк», але ні директор П. Басараба, ні головний інженер М. Смолий, ні начальник відділу технічного контролю В. Мазурик нічим допомогти не можуть. Натомість радять придбати ще парочку курток — може, ліпші будуть. А навіщо вони Я. Маркевичу? Не увесь же світ конопляними засіяний.

Тим часом цієї простої аграрної істини ніяк не можуть збагнути золочівські швейники. За перше півріччя 1976 року фабриці, приміром, пред'явлено платіжних вимог за повернуту продукцію майже на півмільйона карбованців. Сума, ясна річ, справляє враження. Але ще більше вражає, що бракуються партії одягу стопроцентно. Так, при перевірці якості піжам для дошкільнят з 240 штук було виявлено невідповідність до зразка-еталона у 240.

Єретично, мабуть, говорити про такі речі у зв'язку з львівським підприємством. Кожен нині знає, що саме львів'яни виступили ініціаторами всесоюзного походу за якість, створили комплексну систему управління нею. До них тепер, як у Мекку, їдуть з усіх усюд віруючі в ефективність виробництва і високоякісну роботу. І, до речі, знаходять те, чого потребують.

Може похвалитися позитивними зрушеннями в цій важливій справі і генеральний директор об'єднання «Маяк» Б. С. Науменко. В 1976 році, наприклад, на кілька одиниць зросла кількість моделей одягу, який випускається із Знаком якості. Але того ж таки року, і не на початку, а в четвертому кварталі, коли, здавалося, боротьба за якість повинна була б набрати особливого розмаху, із взятої для перевірки великої партії чоловічих костюмів бракується третина. Видано навіть розпорядження торговельним організаціям про припинення прийому цих виробів для реалізації.

Постає питання: чи не вдається об'єднання до відомої практики, коли робиться щось для виставки, а щось — на дуже сірий будень?

Безперечно, за якість продукції відповідає підприємство. Але на неї можуть і повинні мати вплив і торговельні організації. Адже вони приймають вироби до реалізації, висловлюють побажання, претензії. І були б вони трохи розбірливішими — не потрапляв би до покупців одяг, яким доводиться прикрашати городи. Тим часом на базу львівської фірми «Одяг» потрапляє надто великий процент недоброякісної продукції. Тут і вироби «Маяка», і об'єднання «Весна». До речі, під час однієї перевірки на базі з 180 суконь, пошитих «Весною», було забраковано 120!

Отож є про що подумати не лише парубкам, які запрошують карооких на польку, а й дівчатам, зокрема — про те, чи завжди є сенс іти в оте коло на танок. Бо різне може статися. Як з отим «тріснутим» Паньком».

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Здавайте барабани

Я прийшов на роботу з барабаном. До початку робочого дня залишалося ще кілька хвилин. Поставив на стіл інструмент, узяв у руки палички, приготувався. Рівно о десятій до кабінету зайшов завідуючий відділом. Я вдарив у барабан. Завідуючий аж присів від несподіванки:

— Ти чого? — питає. — Це ж редакція, а не консерваторія.

Мовчу. Барабаню далі. До нас почали заходити з інших відділів. Роблю вигляд, що нікого не помічаю. Поприбігали з інших редакцій:

— Що це у вас за концерт?

Продовжую барабанити.

І лише тоді, коли у нашому кабінеті вже ніде було яблуку впасти і навіть вахтер, залишивши пост, прибіг дізнатися, у чім річ, я поклав барабанні палички. Усі принишкли. Я зробив вичікувальну паузу і урочисто мовив:

— Товариші! Від сьогоднішнього дня у мене *починається «тиждень фейлетону»*!

— Оце і все?! — обурено вигукнув завідуючий відділом. — Треба ото було стільки шуму здіймати. До того ж писати фейлетони — це твій прямий обов'язок. І не тільки протягом одного тижня.

— Хвилинку! — заперечив я. — Але ж прямим обов'язком працівників побутового обслуговування є культурне обслуговування. То чому ж вони під звуки фанфар оголошують з цього приводу місячник? А чому, — продовжував я, — споживча кооперація урочисто інформує через газету, що з такого-то числа розпочинається «місячник прийому склотари»? Адже кооперація має налагодити повсякденну роботу приймальних пунктів. А «день дисципліни» на окремих підприємствах проводиться?

— Проводиться! — підтвердили товариші.

— Або візьміть їдальні, — розвивав я думку далі. — Ось лист Ярослава Проця, який пише, що в їдальнях Івано-Франківського медичного інституту і арматурного заводу з'явилися оголошення такого типу: «Сьогодні — День якості їжі». А готувати смачні страви — хіба це не святий обов'язок кулінарів? Щодня, а не тільки в «День якості їжі»? Ще один приклад. Минулого року Придніпровським центром метрології і стандартизації на Криворізькому м'ясокомбінаті було забраковано і виключено із звітних даних про виконання плану 16103 шкури великої рогатої худоби. І, думаєте, директор м'ясокомбінату тов. Л. Т. Вовк дуже засмутився із такого повороту? Дзуськи! Швиденько розробив із головним технологом підприємства А. Ф. Макаровою план заходів по ліквідації недоліків у роботі м'ясо-жирового цеху. А ударним пунктом тих заходів було: «Двічі на місяць проводити у м'ясо-жировому цеху «День якості». Ви скажете, що в десятій п'ятирічці кожен день має бути днем якості? Правильно. І при повторній перевірці виявилося, що «двічі на місяць» — це й справді мало. Бо браку не поменшало: знову забраковано цілу партію шкур.

Тепер вловлюєте логіку окремих керівників? Для них головне не цінність якогось почину, а помпа, з якою він оголошується. Головне, щоб під барабан! Щоб пил в очі пустити!

То чи не пора оголосити «Тиждень фейлетону»... проти ініціаторів усіляких показух?

— Та треба, — погодилися товариші, — тільки не тиждень і не місячник, і навіть не рік оголошувати треба. Проти них треба боротися постійно.

Я подумав, подумав і погодився. А з барабаном розпрощався — у нашому районі якраз оголосили «Тиждень прийому барабанів в утильсировину».

М. ПРУДНИК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

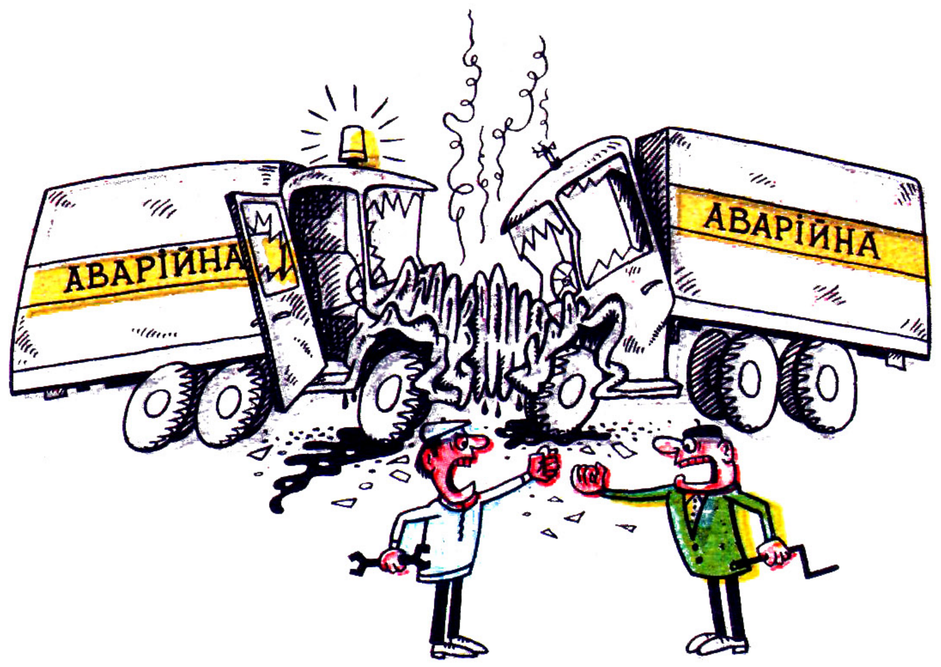

Аварійна ситуація.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Тимчасово виконуючий обов'язки директора цегельного заводу Свалявського райміжколгоспбуду Тенкач І. М. грубо ставився до робітників і дуже мало цікавився роботою підприємства.

Робітники написали про це лист до редакції «Перця».

Секретар Свалявського райкому Компартії України Закарпатської області тов. Туряниця повідомив, що за грубе ставлення до робітників Тенкача з роботи знято.

БАЙКА В ПРОЗІ

САМО-КРИТИКА

Викликав Папугу Орел.

— Те, що ти добре імітуєш птахів, звірів і навіть людей, мені відомо, — сказав цар птахів. — Але де твоє особисте «я»? Бездумне наслідування будь-яку справу вбиває.

— Попка — дурень! — замахав *крилами Папуга.*

— Визнає помилки, — зважив на його реакцію Орел, — самокритичний! Отже, виправиться.

І відпустив Папугу.

Минули місяць, півроку, рік. Викликає Орел Папугу знову.

— Чому, — питає, — досі висновків не зробив? Де твій власний голос? Скільки можна бездумно наслідувати? Де пошук? Де творчий вогник? Так далі не піде! Самісінький штамп!

— Попка — дурень! — перебив Папуга Орла. — *Попка — дурень!*

Знову зважив Орел на самокритичність Папуги.

Минули місяць, півроку, рік. Орел викликає Папугу втретє.

— Доки це триватиме?! — запитує грізно. — Усе без змін! Як ти на критику реагуєш? Де врешті-решт творчий підхід до справи?

— Попка — дурень! — заверещав Папуга і щосили замахав крилами, б'ючи себе у груди. — Дурень — Попка!

Самокритично реагує, змушений був відзначити Орел. Визнає помилки. Публічно. Принципово. Безкомпромісно. Не те, що інші — пояснюють щось, виправдуються...

І знову відпустив Папугу без оргвисновків.

Так і триває. Викличе Орел Папугу, тільки почне його пісочити, а той:

— Попка — дурень! Дурень — Попка!

Визнає помилки. Кається. І залишається на своїй посаді.

Самокритика — сила!

Борис ВОВК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Конвалюк М. Д., працюючи секретарем первинної парторганізації колгоспу «Родина» Теофіпольського району на Хмельниччині, спокусився на чуже. Закуповуючи подарунки для учасників Великої Вітчизняної війни, він привласнив п'ятсот карбованців колгоспних грошей.

Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції секретар Теофіпольського райкому Компартії України тов. Медвідь, такий факт мав місце. Конвалюка М. Д. з членів КПРС виключено. Народним судом його засуджено до одного року виправних робіт.

Мал. И. КОГАНА

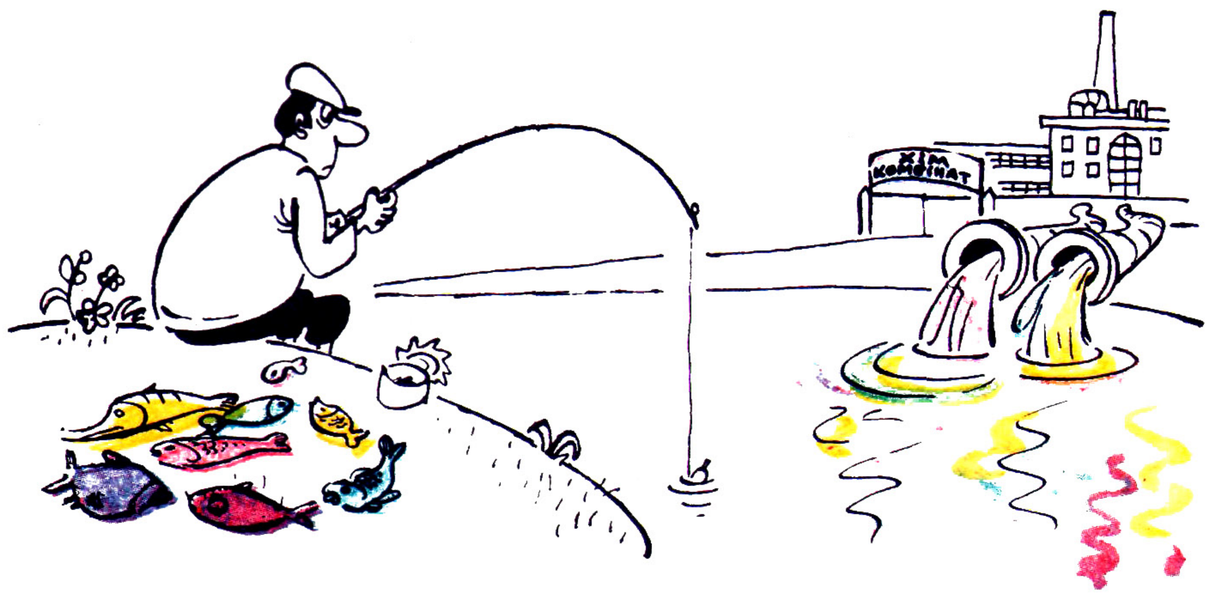

Без слів.

Один діловий чоловік якось мені сказав, що з найскрутнішої ситуації є два виходи. Один — просто вийти. Другий — викрутитись.

Який вихід мав би обрати, скажімо, директор заводу, на якому склалася скрутна ситуація — не працюють або погано працюють очисні споруди? Піти першим шляхом, зупинити завод? Ліквідувати неполадки. І аж тоді пустити? За це можуть дати по шапці не лише директору. Піти другим — випускати неочищені води в річку? За це теж дадуть. Але... якийсь штраф. А може, ще й нічого. Може, знайдуться добрі люди, зважать на те, що десь щось не в'яжеться, і визнають невинним. Правда, є ще совість. Громадянський обов'язок. Відповідальність перед майбутніми поколіннями. Але майбутні покоління — не трест і не главк. На «килим» не викличуть...

На Кашперівському цукровому заводі Київської області щось не «в'язалося». Він випустив неочищені води у річку Роська. Як повідомила Київська обласна інспекція по охороні природи, то винних ніби й нема. Бо «враховуючи погодні умови, комісія з участю представників Тетіївського райвиконкому, санітарної служби, інспекції по охороні вод та інших організацій дозволила Кашперівському цукрозаводу частково скинути забруднені води в річку...»

Чупахівський цукрозавод, що на Сумщині, протягом двох років отруює річку Ташань. Бо старі очисні споруди неспроможні дати відповідного ефекту. А нові, ті, що сім років будувалися і торік здані в експлуатацію, «з причини низької якості будівельних робіт, недоробок і поганого догляду за ними вийшли з ладу і зараз не працюють».

Шрамківський цукрозавод на Черкащині спустив неочищені води у річку Чумгак, бо «на багатьох цукрових заводах Черкащини, через несвоєчасне вивезення жому бурякоздатчиками, складалося критичне становище на жомових ямах, жомові води потрапляли у відкриті водойми».

Півненківський цукрозавод на Сумщині скидає неочищені води у річку Боромля. Час від часу отруює річку Вир Великожовтневий цукрозавод. Саливонківський цукрозавод на Київщині систематично забруднює річку Протока. Городоцькі цукрозаводи, що на Хмельниччині, спускають брудні води у річку Тростянець...

Сказати, що керівники всіх оцих цукротворних підприємств зовсім не дбають про очисні споруди, було б великим гріхом. Але вірити, що вони про них дбають так, як належало б дбати, — ще більший гріх.

Уявімо собі, що на якомусь з оцих заводів, боронь боже, рвонуло котла. Або, ще більше не приведи господи, комусь подряпало бік. Було б комісій і актів, і доган. Полетів би хтось із посади. Бо це ж «аварія»! Бо це ж «ЧП»!

А тут така ж сама «аварія», таке ж саме «ЧП». Тільки воно не гупає, не дряпає, а вбиває потихеньку. Нищить не безпосередньо людину. Нищить те, що людина мала б спожити, те, що вона мала б пити, те, чим вона мала б дихати.

Скажи, наприклад, директорові Городоцького цукрокомбінату т. Віньковецькому або директору Чупахівського цукрозаводу т. Антонову, що вони роблять злочин, що вони підривають державну економіку, нищать природні ресурси. Обуряться. Та ще як обуряться. «Ви що! — скажуть. — Це ж державний завод. Ми виконуємо державний план! Ми даємо людям цукор. А випадки, вибачте...»

Прикриваючись ширмою «державних інтересів», ховаючись за спину планових завдань, отак однобоко можна догосподарюватися до того, що цукру буде по зав'язку, а чаю зварити ні з чого. Воду з піднебесся ловитимемо. У тазики чи ночви, як роблять люди у деяких точках планети нашої.

Ми боремося з губителями природи. Хапаємо браконьєрів, які по-варварському ловлять рибу, вбивають у забороненому місці зайця чи козулю. Штрафуємо їх, притягаємо до кримінальної відповідальності. А от «валових» браконьєрів, які витруюють десятки кілометрів річок або цілі водоймища, часто вважаємо за таких собі невинних бозіньок. Робимо скидку на те, що вони не зумисне. Що вони вимушені були так вчинити в ім'я виконання державного плану. Оштрафуємо їх на п'ятдесят — сто карбованців (сота доля тієї шкоди, яку вони заподіяли), оштрафуємо кероване ними підприємство (перекладемо кошти з однієї державної кишені в іншу) — і поставимо на цьому крапку.

Погано, коли на заводах створюються критичні ситуації. А ще гірше, коли головотяпство і недогляд виправдовуються тим, що десь щось погано зв'язане, щось не так в'яжеться або ж зовсім не дається зв'язати. А воно ж не само в'яжеться. Його повинні в'язати чиїсь руки. Конкретні. З господаря цих рук треба й конкретно питати.

Є. ДУДАР.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Нізащо не повірю, що оце страховисько було моїм предком!

За власним...

Служив я на базі напоїв спиртних...
Мій шеф попередив: «Догана остання!»
Навіщо ж скандали, як можна й без них?
Я зразу ж заяву: «За власним бажанням...»

У тресті з Ельвірою мав я роман.
Хтось жінці накапав. Хіба не нахабство?
Начальство сказало: «Та ви — Дон Жуан?!»
І я власноручно — заяву начальству...

В конторі, даруйте, у мене була,
Ну, як вам сказать... Невеличка розтрата.
Дійшло б до контролю — це ж страм і хула!
Тож краще «за власним» заяву подати.

Я так і зробив. Ну, й на складі... було.
Хотіли в суді вже заводити справу.
Дали б чималенько... Але — пронесло.
Уміть треба вчасно подати заяву!

Почути моє резюме спішите?
Будь ласка... Піжоном я був би нещасним,
Начальству не склавши подяки за те,
Що тихо, без шуму, звільняє «за власним»!

Валентин КИРИЛЕНКО.

ІЗ НАРОДНИХ ДЖЕРЕЛ

Нещодавно у видавництві «Дніпро» в серії «Мудрість народна» вийшла книжечка українських прислів'їв та приказок. Подаємо низку народних перлин, взятих із цієї збірки.

● *За ледачим чоловіком жінка марніє, за хорошим молодіє.*

● *Який ясен, такий клин, який батько, такий син.*

● *Рідня тільки до чорного дня.*

● *І заєць тоді сміливий, коли лев у клітці.*

● *Ви утрьох та злякались вовка, а ми усеми та тікали від сови.*

● *Лякає миша кицьку, а сама з нори не вилазить.*

● *Він — як теля: хто його погладить, того й лиже.*

● *Як твоє не мелеться, не бігай з кошиком.*

● *Не будь тією людиною, що догори щетиною.*

● *Спочатку вкраде голку, а потім — коровку.*

● *Не бери, де не поклав.*

● *Не до ладу сказати, то ліпше мовчати.*

● *На язиці густо, а на ділі пусто.*

● *Дурний язик — голові не приятель.*

● *Млин меле — мука буде, язик меле — біда буде.*

● *Рана загоїться, а зле слово ніколи.*

● *Перше у волок подивися, тоді рибкою хвалися.*

● *Аби були пиріжки, то найдуться і дружки.*

● *Спить, а Химині кури бачить.*

● *Наше діло півняче: проспівав, а там хоч і не розвидняйся.*

● *В чужій соломі спить, ще й шелестить.*

● *Голос — як сурмонька, але ж чортова думонька.*

● *На людях Ілля, а вдома свиня.*

● *Щебече, як соловейко, а кусає, як гадюка.*

● *На злого чоловіка й собака гавкає.*

● *Лихе око на дуба гляне, то й дуб зав'яне.*

● *Язик без кісток, що хоче, лопоче.*

● *Говорив Мирон рябої кобили сон.*

● *Спекла Луця, що не їсть і цюця.*

● *От що вийшло: ні тарантас, ні дишло.*

● *Що напряла, то й те миша вкрала.*

● *В роботі «ох!», а їсть за трьох.*

● *Як спить, то не їсть, а як їсть, то не дрімає.*

● *На голові блистить, а в голові свистить.*

● *Під носом косовиця, а на розум ще й не орано.*

● *Сім літ минуло, як музика грала, а він ще й тепер скаче.*

● *Дурень, дурень, а в вогонь не полізе.*

● *Порожній посуд здаля дзвенить.*

Ото відпочинем!

— Значить, так,— сказала жінка,—
Будем виїжджати,
Цуцика
й малу Маринку
Зможе тітка взяти.
Хлопці — в табір піонерський.
Нашу кішку Муську
Обіцяла баба Леська
Взяти на відпустку...
Чоловік схопився: — Боже!
Це ж — ідея, жінко!
Якщо тітка взяти зможе
Цуцика й Маринку;
Якщо їдуть двоє старших
В табір піонерський,
А шкідливу Муську нашу
Візьме баба Леська,
Значить, вдома буде тихо?..
Тож якого чорта
Витрачатись нам
і їхать
На оті курорти?!
Все. Путівку здам, кохана,—
Є на те причина...
Розпаковуй чемодани —
Ох, і відпочинем!

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

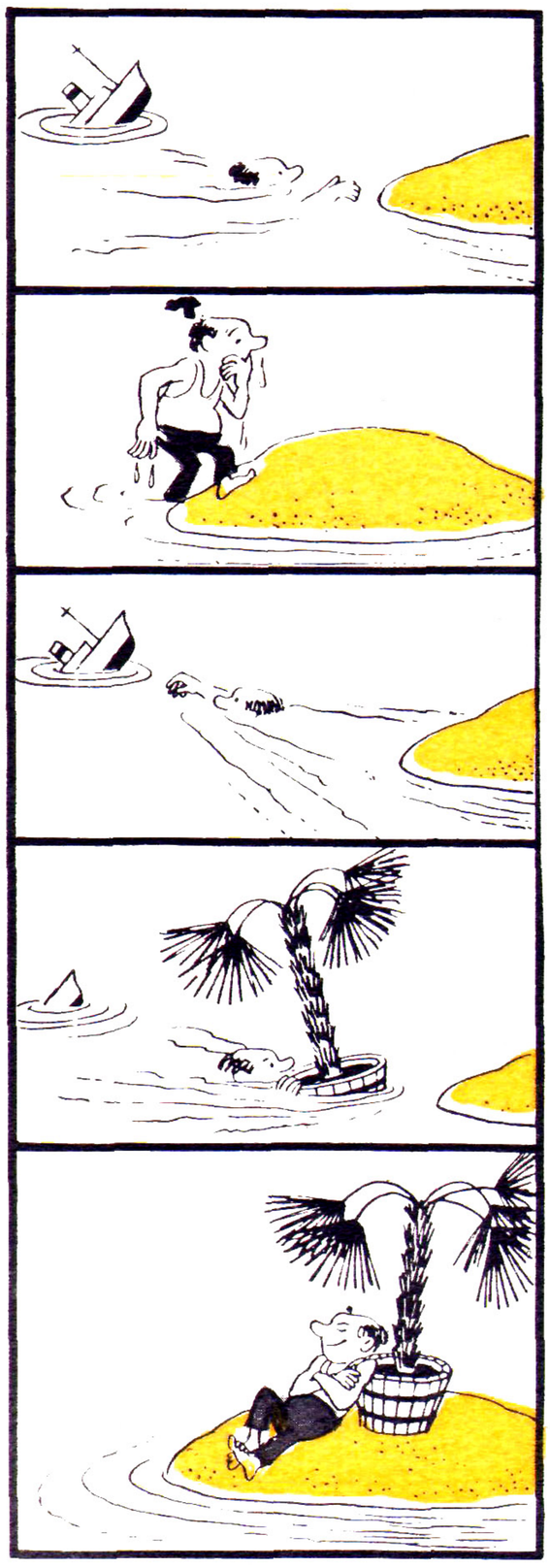

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Савинцях Балаклійського району Харківської області споруджується елеватор. Директор цього елеватора тов. Безпека і головний інженер тов. Іванов слабо здійснювали контроль за будівництвом, за якістю роботи підрядних організацій. Директор, крім того, ще й автотранспорт використовував для власних потреб.

Скарга про це надійшла до редакції «Перця».

Секретар Харківського обкому Компартії України тов. Луценко повідомив, що за допущені недоліки тов. Іванова з посади головного інженера знято. Директора елеватора тов. Безпеку притягнуто до партійної відповідальності. Він також оплатив витрати за використання автомашин для власних потреб.

НЕАНДЕРТАЛЕЦЬ НА РИБОЛОВЛІ

Не знаю, як вам, а мені слово «браконьєр» завжди навіває думки про доісторичні часи. Відразу чомусь уявляю неандертальської давності суб'єкта з довгими, до колін, верхніми кінцівками, якими можна загрібати тільки до себе.

Та, мабуть, справа не в зовнішності, а в психології. Бо хоч сучасний недруг природи одягнений часто за останнім криком моди і нерідко приїздить на річечку, возсідаючи за кермом легкового авто, свідомість його зав'язла в дуже далеких від нас епохах.

Усі ми знаємо, що правила любительського рибальства передбачають певні норми вилову риби.

Та коли руки загребущі, а очі завидющі, то хочеться мати гору риби, щоб не тільки натоптати власний мішок, а ще й перетворити її у дзвінку монету. І ось уже на річку Уж виходить з двома лантухами, по-заячому озираючись на всі боки і прислухаючись до найменшого шелесту, житель села Залісся Чорнобильського району В. М. Янченко. В одному лантусі — сіть, другий призначався для майбутнього улову.

Може, гадаєте, не знав чоловік, що подібним чином промишляти заборонено? Де там! Бачили б ви, як він тікав від рибінспекторів!

А в іншому місці упрівав біля сітей житель села Іванівки того ж району Т. М. Федорець. Не знаю, чи так же сумлінно трудиться він у колгоспі «Дружба», але на Ужі Федорець демонстрував зразки високопродуктивної праці. Можливо, і результат був би рекордним, але цього разу лящам пощастило: інспекція застукала Федорця на гарячому.

Тут я мушу сказати що браконьєр-сітьовик — істота, як правило, нічна. Удень він спить і уві сні рибу бачить або відбуває день на роботі. Та як тільки смеркне, їхній брат, наче таргани із щілин, виповзає на річки, річечки і затоки. Крадеться на Прип'ять колгоспник колгоспу «Перше травня» Чорнобильського району М. Ф. Шарий. Махнувши рукою на свої похилі літа, хапає сіть пенсіонер І. М. Гранцев із с. Глинки і, по-старечому крекчучи, чалапає на Уж за лящами. Коли вже дідові не спиться, то де вже всидіти водієві колгоспу імені Мічуріна М. Г. Федоренку, в якого і вік молодший, і сіть краща, і машина під вікном.

Я вже казав, що сітьовики, наче сови, годуються вночі. Є ще інша категорія браконьєрів, що промишляють і вдень. Серед чесних рибалок їх можна визначити візуально. Давайте простежимо за рибалками, що густо обсіли обидва береги Ужа.

Он-он, бачите чоловіка, що злодійкувато позирає на сусідів і нервово сіпає правою рукою? Підійдемо ближче. Помітили, що, угледівши нас, чоловік сховав праву руку в кишеню, і вона вже в нього не сіпається? Попросимо, нехай він нам її покаже. Я так і знав: на руці намотана жилка з трійним гаком на кінці. Це — драч, найжорстокіше браконьєрське знаряддя. Таким ось гаком браконьєр намагається зачепити рибу, що пливе косяком. Одного витягне, десяток понівечить. Навесні береги Ужа покриваються сотнями погублених лящів.

Познайомимося тепер з його власником: Василь Федорович Бойченко, моторист Іванківського комунгоспу.

— Невже вам не шкода знищеної риби? — запитуємо його.

— На наш вік вистачить, — говорить.

Я впевнений: якби розкрив рота інший «драчист», шофер Київського заводу «Торгмаш» О. Ф. Кицимон, або його «колега» — шофер Київського інституту інженерів цивільної авіації С. П. Кутузов, або зварник авіазаводу В. М. Утвенко, або шофер Київської автобази № 1 В. Г. Кобилянський, відповідь була б точнісінько така. Бо така вже психологія браконьєра: після нас — хоч потоп.

Ми знаємо: подібних людців серед рибалок-любителів не так уже й багато. Але є ще. Вони завдають помітної шкоди річкам і озерам. І якщо браконьєрам однаково, що після них буде, нам потоп не потрібен.

Про що й треба сказати їм з усією категоричністю.

М. ПЕТРУШКО,
начальник оперативної групи Київської держрибінспекції «Укррибводу».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

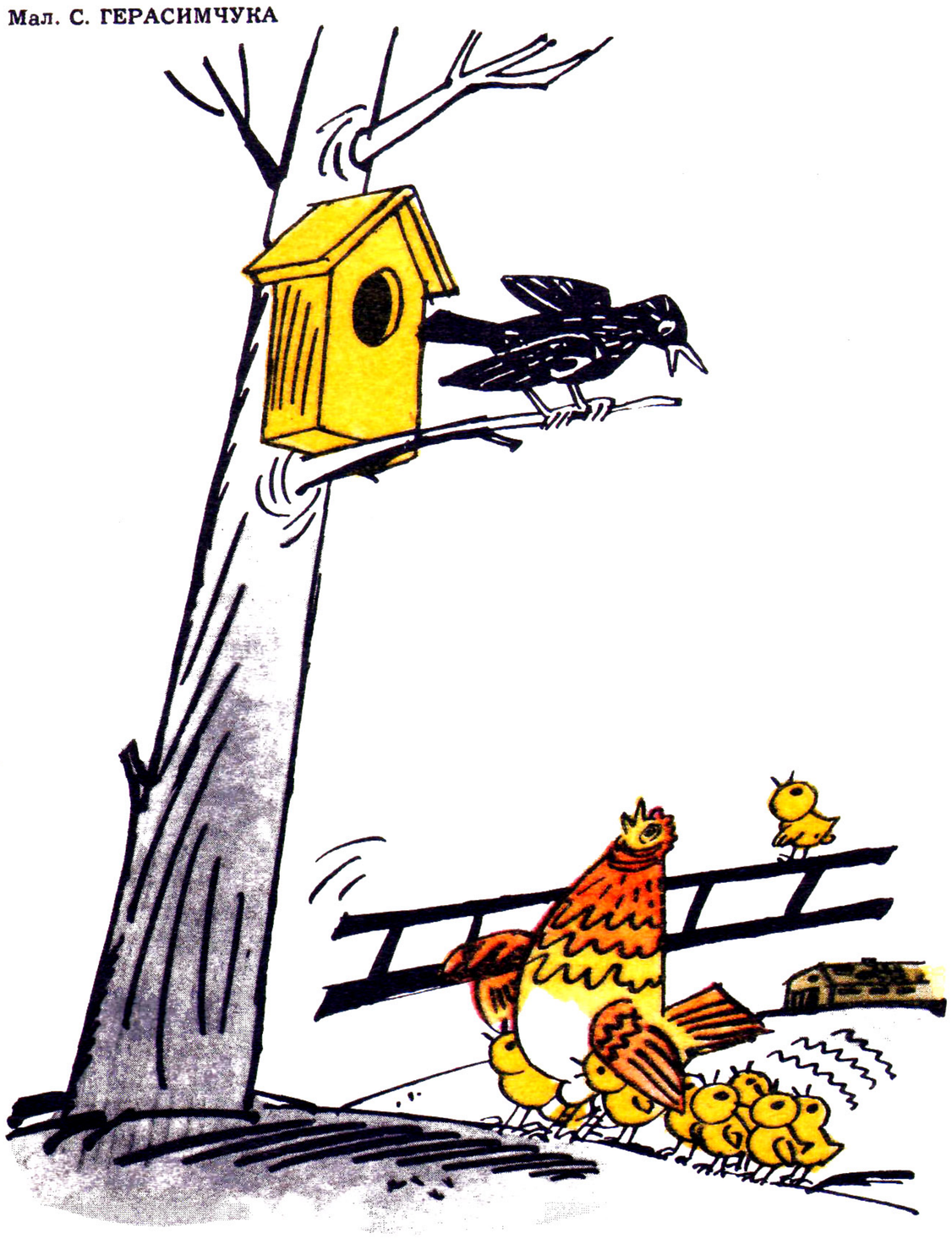

— Дозвольте моїм курчаткам у вашій шпаківні погрітися...

ОБРАЗА

ГУМОРЕСКА

Ледь переступивши поріг квартири, я зрозумів, що вдома не все гаразд. Дружина сиділа засмучена і мовчазна, втупивши сумний погляд кудись за вікно.

— Кохасю, ти хвора? — кинувся я до неї.

Вона відповіла ще красномовнішим мовчанням.

— Зараз дам тобі якусь таблеточку, — я рішуче попрямував до аптечки, та мене зупинив кволий голос:

— Зніми туфлі й перевзуйся в капці. Я здорова.

— Може, з дітьми щось?

— Ну, що з ними може трапитися?

— Зрозуміло. Неприємності на роботі. Казав же, не треба у робочий час ходити в кіно.

— Ніхто цього не помітив, — схлипнувши, сказала дружина.

— Може, Петро Петрович образив? Зробив комплімент новенькій друкарці? — висловив я здогад.

— Що за безглузді припущення? — дружина дістала з сумочки люстерко й прискіпливо оглянула себе.

— Ну, тоді нічого не розумію, — втомлено сказав я.

— Отак завжди, — докірливо мовила вона. — Я страждаю, переживаю, а він нічого не розуміє! Нас образили, нам, можна сказати, привселюдно плюнули в обличчя, а він нічого не розуміє!

— Але хто? Хто посмів?!

— Гопкалюки. Хіба не чув — вони «Жигулі» купили!

— «Жигулі»?! — ноги мені підкосилися, і я важко впав у крісло. — Дай якусь таблеточку... Ну, це вже свинство. Знайшли-таки сусіди спосіб поглумитися над нами.

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

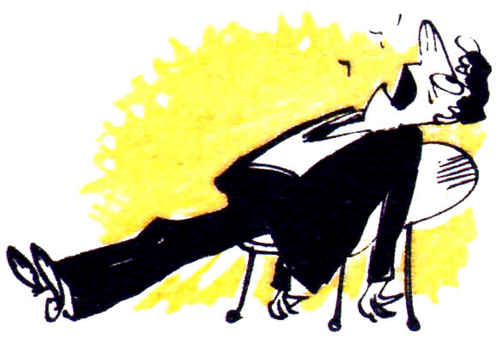

НЕСПОКІЙНА НАТУРА

ГУМОРЕСКА

Стою я, а верстат крутиться. Деталька солідна попалась, годин на п'ять. Стою, поки йде обдирка, навколо поглядаю. Натура у мене неспокійна, і людина я, скажу вам відверто, хазяйновита. Не можу дивитися байдуже на неподобства. Ну, ось, наприклад, сусід по верстату Ванько Зоб. Що він робить? Подивіться, що він робить! Усього кілька разів витер руки паклею і вже викидає її в ящик для сміття. Яка вже тут економія?

Кран по прольоту рухається і дзвонить. Чого він дзвонить? Це ж зайва енергія. Мабуть, якась гава стоїть на дорозі, і кранівниця Люба сигналить йому. Кран, бач, двадцятитонний, а заготовку несе яку? Кілограмів на сімдесят. Сміх. Кому несе? Токареві Єськіну. Невже не можна поставити там консольний кранець? А подивіться на заготовку! Звідси бачу, припуски у ній завищені. Хто винен? Ясне діло, технолог. А ще вчений.

По сусідньому прольоту начальник зміни Тюркач туди-сюди бігає. Разів десять уже пробіг з кінця в кінець і назад. Питається: чого бігати? Сиди собі і працюй.

Василь Криворотенко різець заточує. Сміх мене бере: звідси бачу — не під тим кутом різець тримає. Та ще й без окулярів. Не думає, сучий син, що іскра в око — й каліка. А держава йому ще й пенсію плати...

Розточник Носюк новачкові Гончаренку щось пояснює, показує. Учить, себто, досвід передає. Та скільки ж можна вчити? Гончаренко ж, мабуть, вже все зрозумів. Чого пристав до людини? Іди за свій верстат і, як кажуть, крути корбу, намотуй верстато-години. І взагалі, хоч ти і Носюк, а от не сунь свого носа, куди не слід. Відповідай за те, що тобі доручено, і баста.

— Сенько́, дідько б тебе забрав!

Це над самим моїм вухом гукнув майстер Дрябко.

— Чого? — відповідаю йому.

— Чого, чого, — перекривлює майстер. (І не соромно йому. А ще освічений). — Виключай верстат! Не бачиш, деталь запоров, роззява!

За хвилину виявилось: деталь я справді запоров. Майстер, звичайно, кричить на мене, а того не тямить, що я не дуже-то й винен. Натура, бач, у мене неспокійна, до всього мені є діло. От і не вслідкував за своєю деталлю.

Л. ГОРОВИЙ.

м. Краматорськ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Сусідко! Зустрінь мого чоловіка, коли повернеться, бо я на нічну зміну йду!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як все це сталося, документально ніхто підтвердити не може. Навіть сама Буда-Варовицька сільрада Поліського району на Київщині. Нема чим засвідчувати. А сталося, власне, ось що.

5 січня ц. р. секретар сільради Трандіна Н. Е. щось там згрібала зі столу та разом з паперами і гербову печатку кинула в грубку. А з вогнем, ясна річ, жарти короткі.

Лист про цей випадок надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції секретар Поліського райкому Компартії України тов. Сінько, факт підтвердився.

За халатне ставлення до збереження гербової печатки голову Буда-Варовицької сільради Ребрика С. А. і секретаря сільради Трандіну Н. Е. з посад звільнено. На Ребрика С. А., крім того, накладено партійне стягнення.

НАШІ ВИДАТНІ ОНОПЕРЧАНИ

Іван Дмитрович Ковтун (1906—1937 рр.), який виступав під псевдонімом Юрій Вухналь, належить до зачинателів українського радянського гумору й сатири і вважається одним із перших авторів «Червоного перцю» (так у 20-ті роки називався «Перець»). Самобутні твори Юрія Вухналя, вміщені у багатьох збірках («По злобі», «Початкуючий», «Життя й діяльність Федька Гуски», «Одруження Гаврила Ратиці» та ін.), полюбилися читачам своїм непідробним гумором, життєвістю, сатиричним запалом і оптимістичною наснагою. Збірки письменника, видані останнім часом, свідчать про те, що інтерес до його творчості з роками не погаснув, що кращі оповідки його і сьогодні користуються попитом у шанувальників гумору та сатири.

Подаємо кілька гуморесок нашого видатного однoперчанина.

Юрій Вухналь

Федько Гуска в загсі

Далеко попереду нашої підводи білою блискучою дорогою прямувала вайлувата постать. Коли наші сани порівнялись з нею, постать сміливо сіпнула за повідки коней і гукнула:

— Стій, бюрократи, підвозь Федька Гуску!

— А-а, Федю, — озвався я, — сідай!

— А що ж ти думаєш, — не сяду? — і Федько з розгону стрибнув у сани.

— Де, Федю, був?

— У загсі.

— Ти?!

— Я.

— А де ж наречена?

Федько поважно повернувся й показав руками назад.

— Кажись, он-он чвалає...

Ми здивовано озирнулися, а Федько сів зручніше й пояснив:

— Не підійшла характером... — І, зітхнувши, почав розповідати: — Важко тепер, братці, дівчину путящу знайти, дуже важко! Вже в загсі розгледів, що за пташка, а то б — пропадай молоде життя моє.

Після отого конфлікту з Дуньчиними батьками я припинив з Дунькою всякі стосунки й почав ходити до Мотрі.

Ходив я, ходив — горнеться дівчина до мене, а я візьми та й бухни:

— Ходімо в загс.

А вона:

— Ходім.

Зібралися й пішли.

Прийшли, а там черга, та така, як на гріх, — і в хаті не вміщається. Стали ми надворі й стоїмо.

Стоїмо, а воно мороз, невесело стало мені, думки сумні заворушилися про життя молоде і т. ін. Глянув на молоду, стоїть вона, посиніла, й посміхається до мене.

«І чого б ото, — думаю, — посміхатися?»

Став докладніше фотографію її розглядати — незавидна фотографія: у мене носик, а в неї ціла носюра, а в дітей, думаю, од такої спадщини що буде?

Горнеться вона до мене:

— Чи скоро там, Федю!

— Не вмреш, — кажу, — почекаєш, не така вже й цяця.

Вона тоді:

— А ти що?

А я:

— Та не те, що ти!

Вона мені:

— Хто, ти?!

Я їй:

— Я!

Вона до мене, а я до неї, я слово, вона десять.

Я тоді рішуче:

— Ти, — кажу, — що, на розрив нариваєшся?

— Плювала я на тебе й на розрив твій! — кричить вона.

— Я тебе, — кажу, — плюну, чортова зазноба!

За криком незчулися, як і черга дійшла до столу.

— Товариші, не затримуйте, реєструйтесь швидше, — гукає реєстратор. — Згодні? Хочете записатись?

Я до нього:

— Та що мені, життя немиле, щоб я з оцією тигрою записався? — та од столу.

Гуска замовк, а згодом знову зітхнув і сумно сказав:

— Важко тепер знайти путящу подругу, дуже важко...

1927 р.

Любов Федька Гуски

Ми сиділи на дубках біля сільбуду, і Федя, обнявши мене однією рукою й примруживши око, час од часу спльовуючи, розповідав мені сумну свою любовну історію:

— Спочатку наші дипломатичні взаємовідносини з Дунькою були досить добрі й нормальні: обніму, було, кріпко, цмокну в щоку, а вона лише солідарно підморгує та хіба коли-не-коли скаже: «Федько, не політиканствуй, куди ти ото рукою поліз? Ану зараз же вийми!»

У Дуньчиній клуні я був, як у себе дома, це було, так би мовити, моє повпредство. Прийду, ляжу на примістку й почуваю себе, як недоторканна особа на ворожій території.

Так було до тої пори, доки в наші справи не встрявали Дуньчині батьки й не мали ніякого впливу на її особу. Але якось, — Федя зітхнув, — Дунька підпала під вплив батька й матері і почала вірити їхнім брехливим наклепам.

Захопивши владу до своїх рук, батько й матір — ці твердолобі консерватори — повели таку скажену агітацію проти мене, що я не знав, де й дітись.

От, уяви, одного разу в неділю виходить *Дуньчина мати — цей міністр внутрішніх* хатніх справ — на колодки й привселюдно на жіночому, так би мовити, парламенті виступає з провокаційною мовою; мовляв, Федько Гуска — барбос і падло, та я його, ракла, й у двір до себе не пущу, а не те що дочку заміж за нього оддам. На колодках у той час була тітка Мокрина, а ти ж знаєш тітку Мокрину — це ж не жінка, а чортова радіотрансляція. Через день все село знало про виступ й з усіх боків коментувало промову Дуньчиної матері, натякаючи на загострення взаємовідносин поміж нами та на розрив.

Я сам добре почував, що тут пахне розривом.

І не помилився. Одного разу я таки підмовив Дуньку піти погуляти і, залишивши піджак свій у клуні, пішов на леваду.

Через годину повернувся й побачив жахливу картину. На мій піджак Дуньчині батьки зробили ганебний наскок. Це був справжній розгром.

Як потім виявилося, батьки шукали якогось листа, що начебто я писав до Гапки Сапронової.

Це мене так обурило, та й справді, братішка, це ж було нечуване нахабство, що я тут же, у Дуньчиному дворі, помінявся з матір'ю гострими нотами. На другий день у селі тільки й розмови було, що про мій розрив. Ворожі до мене кола населення галасували, що, мовляв, так йому й треба, сучому синові, й побоювалися — коли б я Дуньчиним батькам вікон не побив.

Поміркованi кола стояли на моєму боці.

— Ну, а як же ти — не шкодуєш? — запитав я Федю.

Федя глянув на мене, усміхнувся, плюнув і гордо промовив:

— Мені хіба що — вони плакати будуть, а не я. Я ще вчора з хуторів двоє замовлень одержав. Хвеська Карпова гуляти в неділю закликає, а Горпина Сапронова на покрову прохає прийти. Он як — поняв?

1927 р.

Король отрут

Сухий, як церобкоопівська тараня, голова центрального товариства «Геть алкоголь!» узяв телефонну трубку.

— Слухаю! Хто? «Червоний гастроном»? Що? У вас і досі вживають алкоголь?! Чого ж ви мовчали до цього часу? Ви ж робкор? Що?! Кажете, самі тиждень тому тільки кинули пити? Добре! Зараз же скликайте збори — ми негайно вишлемо доповідача!

Схвильований голова товариства «Геть алкоголь!» одійшов од телефону й швидко вийшов з кабінету.

Через півгодини Вася Пляшечка, колись злісний алкоголік і буян, зараз один із завзятіших членів товариства й найкращий уславлений доповідач на тему «Киньмо пити горілку», їхав до «Червоного гастронома».

Ніхто так не міг збудувати своєї промови, як Вася, ніхто не міг так заплямувати обурливими фактами дикунський звичай, як Пляшечка.

У минулому алкоголік, він знав, як на кого і чим вплинути.

Сьогодні йому доручили воістину надзвичайну справу — зробити доповідь в «Червоному гастрономові». Це не легеньке діло.

* * *

— Чекаємо, чекаємо! Дуже вдячні, дуже! Прошу сюди, — зустрів Васю ініціатор зборів, — давно про вас чув, але мушу попередити, пробачте таку нахабність, ви мусите прикласти всі свої зусилля, бо в нас, як це не гірко, майже всі п'ють — умови у нас такі: коло цього діла ходимо.

Вася у відповідь лише чемно посміхнувся. Пляшечка мав рацію посміхатися: в його практиці ще не було жодного провалу.

Він підійшов до свого місця й окинув зором залу.

На нього підозріло дивилася стоголова червононоса аудиторія.

— Тихіше, товариші, слово має товариш Пляшечка! — оголосив початок голова.

Вася підійшов до кафедри, ще раз окинув зором слухачів, кахикнув і після паузи почав:

— Товариші, тема моєї доповіді надзвичайно проста, а разом з тим важка й відповідальна. Алкоголь — це король всіх отрут, але я буду говорити просто й зрозуміло. Всі знаєте — звичай у нас такий: зустрічаються, припустімо, два товариші — і враз перед ними з'являється пляшка горілки, малосольні огірочки, керченський оселедчик або капустка.

По цих словах десь у глибині аудиторії дружно й заздрісно зітхнуло разом декілька голосів:

— Ем-да-а!

А ще далі товстий, з хрипом голос просто й компетентно додав:

— З огірочками лучче — не зразу в голову вдаряє.

— Це особиста справа, в кого який смак, — не розгубився Вася. — Отже, з'являється пляшка й додаток до неї, і з цього починається: спочатку по чарочці, а далі більше, за чарочкою — стопочка, за стопочкою — стаканчик.

— Що там і говорити; пустиш одну — друга проситься, — погодився в залі другий, ще товщий, голос.

— У цьому вся наша й трагедія! — загримів Вася. — Після гіркого хочеться солодкого — й з'являються вишнівка або рябинівка, на зміну огірочків, керченських оселедчиків і капустки приходить вінегрет, порося з хріном і грибки мариновані.

— Ухм! Поросятко з хріном... — з якимсь болем і заздрісною жадобою пролунало в залі, — грибочки мариновані. У-ух!

— Алкоголь туманить розум, приносить надзвичайну веселість — море по коліна здається. Хочеться співати. Починають пісню, розлогу й сумну, — «Гук, мати, гук» або «Зозулю».

— При компанії «Зозулю» краще — жалості в ній якосьто більше, — озвався знову товстий, з хрипом голос.

Вася вже не чув його.

— Грошей тоді не шкодують, хоч дома й жінка, й діти чекають, може, голодні, на батька. За наливочками йдуть портвейнчик і мадерочка...

— Не можу! Ех-х-х, — зітхнув безнадійно хтось уже в перших лавах, потому підвівся й пішов із зали. Середні лави й собі заворушилися, зашепотіли. Згодом поодинці слухачі почали покидати залу.

— Розум не контролює людину, необачний жест чи слово — і сварка спалахнула. Друзі — вже вороги. Зводяться кулаки й падають на лице, груди, голову...

— У таких випадках в дихало треба бить або по черепу — зразу скрутиться! — порадив тоном знавця молодий голос. Вася не чув поради.

Залу один за одним, охаючи й зітхаючи, покидали слухачі.

Вася нічого не бачив, нічого не чув — голос його обурено гримів чимдалі все дужче й дужче.

Він зібрався вже переходити до центру своєї доповіді (це ж був лише початок!), як хтось іззаду смикнув його за одежу й, благаючи, промовив:

— Товаришу Пляшечка, доволі, не треба, я вже й сам не можу...

Вася злякано озирнувся: перед ним стояв ініціатор зборів, за столом у президії нікого не було.

— Що таке? — У цю мить Вася помітив, що аудиторія теж порожня, й скрикнув: — А де ж слухачі?

— Розійшлися...

Васі не вірилося:

— Що!? Невже я погано казав?

— Ні, що ви! Дуже добре, занадто добре, так казали, що вони не витримали й пішли... випити...

Вася з хвилину мовчки стояв, ошелешений такою відповіддю, а потім знесилено махнув рукою й глухо промовив:

— Три роки не пив, а зараз не можу, — ходімте вип'ємо.

1928 р.

ПРО КОПИЛКИ БЕЗ СЛІВ:

Мал. А. АРУТЮНЯНЦ

ДОГОДИВ

УСМІШКА

За годину до обідньої перерви Дебелюка викликав керуючий.

— Скажіть відверто,— запитав він, лукаво примруживши око,— ви яку горілку більше любите — теплу чи з холодильника?

— Що ви, товаришу керуючий?! — розгубився Дебелюк.— Як можна?.. Я взагалі до неї неохочий... А до теплої... тим більше.

Керуючий задоволено посміхнувся.

— А на пляжі частенько вилежуєтеся?

«Де те літо, а йому пляж у голові»,— подумки здивувався Дебелюк, а вголос промовив:

— Ні, ні. На пляжі майже не буваю.

— От і добре,— задоволено мовив керуючий.— А то я сушу оце голову над графіком відпусток — ніяк не можу вирішити, кому в січні відпочивати.

Феодосій ЛУЗАН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка для дітей

Дорогая

Сторінка для дітей

ІЗ ХРІНОМ У РОТІ

Новосілля: в нас в гостях
Різні дяді, тьоті...
Заклопотана така,
Мама — вся в роботі:

Миє посуд, підміта,
Поросятко смажить,
Накрива святковий стіл
І Оленці каже:

— Помічницею тепер
Будеш ти у мене:
Понесеш гостям сама
Порося смажене...

Із буфету принеси
Тацю в позолоті....
Поросятко ж подаси
Із хріном у роті.

. . . . . .

Вже на таці порося, —
Ще не прохололо! —
Обережно з ним ступа
Олечка до столу.

Ну, а тьоті з-за стола:
— Друзі! Подивіться!..
— Чом це з хріном у зубах
Наша помічниця?

Оля їм відповіла:
— Не дивуйтесь, тьоті, —
Поросятко ж подають
Із хріном у роті!

Грицько БОЙКО.

ЗУСТРІЧ

Йшла Марічка по травичці —
Біла стрічка на голівці.

Стріла квітку у травичці
У мережаній спідничці.

Одне одного зустріли,
Одне одному зраділи:

— А я квіточка біленька!
— А я дівчинка маленька!

ХОРОБРИЙ ЮРАСЬ

В дитсадок Юрасик ходить
І дорогу сам знаходить.

А що тато поруч йде,—
То ж Юрко його веде!

Ось машина мчить по бруку.
Хлопець тата — хап за руку!

Чом за тата він тримався?
Та щоб татко не боявся!

Марина ДИЧЕНКО.

З ГОРИ

Розступіться! —
Раз, два, три! —
Буде їхать
Гриць з гори.

Відштовхнувся —
І за мить
Лижі мчать,
І він летить.

Лижі перші
До ярка,
Гриць за ними
Сторчака.

— Гей, куди спішиш?—
Гукаю.
— Лижі, — каже, —
Доганяю!

Петро БОНДАРЧУК.

ХИТРИЙ ЛИС СІНО НІС

Раз од скирти хитрий Лис
Оберемок сіна ніс.
Каже: — Випав сніг лапатий,
Треба нору утепляти.
А як сіна наношу —
Хвоста свого обсушу,
Бо до лісу від скирти
Замітав мій хвіст сліди.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Стоїть Карпуха,
Розвісив вуха.
А шапочка золота
Все за сонцем поверта.
(Соняшник)

Такий пухнастий має хвіст!
Сама ж — малесенька
на зріст.
Стрибає з гілки
та на гілку.
Про кого мова ця? Про...
(Білку).

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

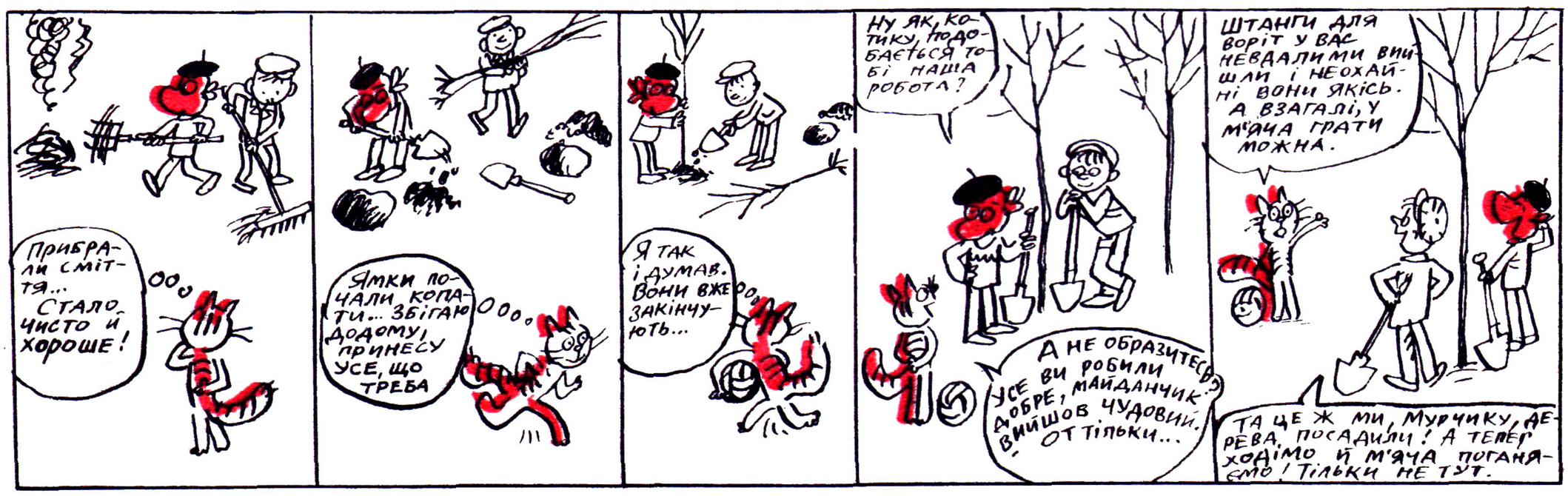

Пошта з Криму

У м. Феодосії при редакції міської газети «Победа» успішно працює літературне об'єднання. Ряд його молодих письменників має вже свої книжки та друковані в журналах і газетах повісті, оповідання, вірші. Серед молодих літераторів є сатирики, гумористи. Двом із них ми і надаємо слово:

Костянтин СЕЛІВАНОВ

ОБАЧЛИВА НАРЕЧЕНА

БАЙКА

Дівиця-пава, Лева дочка
На виданні була.
Вились круг неї щоденьочка
Синки «еліти» без числа,
Нащадки —
Тигра,
Леопарда,
Ще й Орла.
Сіяли женихи нарядами новими...
А Клишоногий,
Що мав костюм убогий,
Звичайно, поступався перед ними.
Та наречена (звернуть всі увагу!)
Мишкові віддала все ж
Перевагу!
— Якщо дурна, туди тобі й
дорога! —
Казився Лев. Та все дарма:
— В Мишка, татусю, є своя
барлога,
А в тих піжонів нічогісінько ж
нема!

ВСЕ ТЕЧЕ, ВСЕ МІНЯЄТЬСЯ

Жили
Іван з Єгором в мирі,
Як мовиться, водою їх не розіллєш.
Іван казав: «Ми ж як в одній
квартирі,
Хоч наді мною, зверху ти живеш!»
Та якось зверху в нього там —
Купалася його мадам
І залила квартиру всю Івана!
«Забула, — каже, — закрутити
крана!»
І що б ви думали, Єгор з Іваном
І досі ворогують через ванну!
...Тож не завжди й прислів'я те
звучить,
Що «друзів — і водою не
розлить!»

Семен ПИВОВАРОВ

ЩЕ ПРО ДЕЛЬФІНІВ

Це в морі трапилося
Влітку —
Топивсь ледащо
Напідпитку.
Наставивши широкі
Спини,
До нього підпливли
Дельфіни.

І раптом — круть вони
Хвостами!
Пішли —
І рятувать його
Не стали.

Прийміть до відома:
Дельфіни
Не терплять зовсім запах
Винний.

Є І ТАКІ АТЕЛЬЄ

За все підряд
(За міні,
Максі...)
Оплата йде
По хитрій таксі:

При всіх у касу
Платим міні,
І максі — майстру
У кабіні.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Страшне перо не в гусака...

«Рішення.

Правління колгоспу зобов'язує головного зоотехніка Пілю Дмитра Тудіяновича, та голову ревкомісії Царя Олександра Васильовича провести зважування місячного приросту телятниць».

Надіслав І. П. ЧОРНЯВСЬКИЙ.

* * *

«До драки з усіх я був самий трезвий. Поганого я не хотів і тягнув за шиворот з кафе Степана, бо смажена риба на тарілці йому здалося заворушилося і він почав нариватися на глупості. Риба може й справді була не досмажена, але щоб ворушилася, цього не може бути, в чому й підписуюсь».

(З пояснювальної записки).

Надіслав Ф. ЯНЬКО.

* * *

ГОЛОВІ ТОВАРИЩІСЬКОГО СУДА

Прошу товарищіський суд розібрати повидінку Сокириной Ганни. Позавчора в вечері прийшла вона до мого двору і почала на все подвір'я кричати, що я з її півня суп зварила. Обзивала мене всякими некчемними словами, а мене в той час і дома не було.

Прошу розібрати яке вона має право оскорбляти мене, коли мене дома немає».

(Із заяви).

Надіслав А. Н. ПОЧЕЧУЄВ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

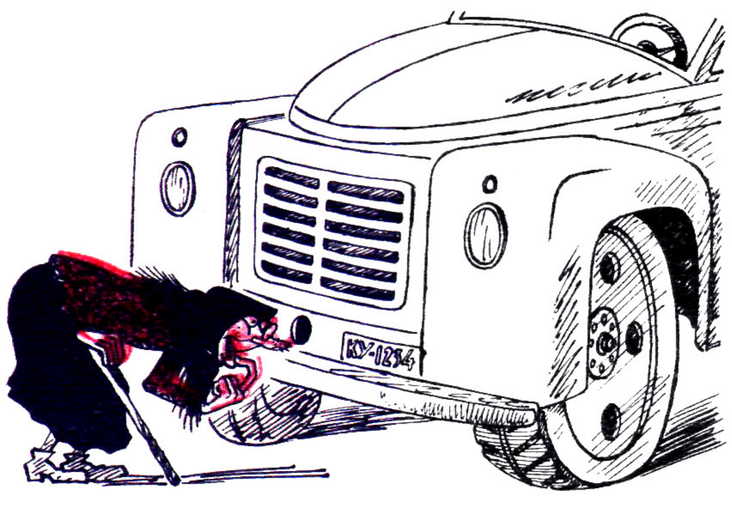

Без слів.

НЕ ВРАХУВАЛИ

УСМІШКА

— Ой, хлопці, біда! Погоріли!
— Як?! Де?!
— На свинофермі у «Прогресі»! Вся робота нашої бригади полетіла шкереберть!
— Чому?
— Хіба забули? Ми ж цемент на випивони та закусони розтринькали, а заливали скрізь розчином з пісочку і глини. Цементом лише зверху маскували...
— Комісія ж прийняла?! Премію нам дали!?
— Комісія! А свині — свиньми: як запрацювали рилами — страшно дивитись! Ніби там бомби рвались: яма на ямі...
— Ох, і насвинячили нам! Ай-я-я-й!

Денис РУДЕНКО.

с. Стави
Кагарлицького району
Київської області.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

От напились наші хлопці і мерщій в село,
Бо повинні їх чекати дівчата в кіно,
І доїхать не успіли, і як на яву
Опинились наші хлопці в невеликому яру,
Була куча там якась,
Із піску чи глини,
І лежать вони на ній
Повгинавши спини...

Т. Б-ова з Дніпропетровщини.

— Добре все-таки, що «на яву»! Інакше й уявити собі це важко було б...

* * *

Іду з роботи вже темненько,
Дивлюся, на дорозі хтось стоїть
І бачу не один, а троє їх
І щось говорять між собою...

Г. П-ко з м. Марганця.

— Про що ж можуть говорити між собою троє на вулиці темної ночі? Звичайно, про літературу!

* * *

«На передпім на сидінні
Сидить здоровило.
Про таких, як він, не скажеш —
«Йому прикрутило».

В. К-ць з Луцька.

— Ну, звісно, якщо чоловік сидить спокійно, то чого ж...

* * *

«Та попався пічкурець
хижий щуці на зубець.
Вона нього проковтнула
і про голод вже забула.
Бо впіймав її молодець
приманкою, якою був пічкурець!»

М. К-ч з Ємільчинського району на Житомирщині.

— Тут їй, щуці, якою був з'їдений пічкурець,— і кінець!

* * *

«Одягнув собі спідницю
Іде по дорозі
А на спині написав
Не на нашій прозі».

П-ко з Дніпропетровська.

— То, мабуть, для того, щоб наша критика нічого не второпала.

* * *

«Любий Перче! Я грипую.
Жовч в середині нуртує.
І хочеться над кимсь понасміхатись:
Тож до сатири треба братись».

В. С-ко з Краснодонського району Ворошиловградської області.

— Ви з цим не жартуйте. Може, все-таки, краще б до лікаря звернутись?..

* * *

«Комфорт, добробут. Є машина,
Нащадків трійко, ну й... дружина.
Та він не має насолоди.
Що рік — куркартка: у Мінводи».

Є. К-р з м. Горохова на Волині.

— Ваш худтвір має деякі позитякості, але непідготовчитач їх, на жаль, не оцінить.

Нотатки про їхні порядки

У ОДНІЙ ГОП-КОМПАНІЇ

Це почалося 1960 року. Саме тоді у містера Фроулі, каліфорнійського фабриканта електричних бритв, сяйнула думка, що ніхто не може щоранку спокійно голитися, поки в світі є комуністи. А справа в тім, що саме того року містерові Фроулі довелося розпрощатися з однією із своїх найновіших фабрик електробритв, яку він спорудив на Кубі, розраховуючи на дешеву робочу силу. Революція перекреслила плани Патрика Фроулі на великі прибутки, от він і вирішив перекувати бритву на меч та оголосити війну комунізмові.

Перш за все, створив бойовий штаб, членів якого призначив директорами своїх численних фабрик і філіалів із зарплатнею 250000 доларів на рік. (За таку плату вони погодилися б служити й сатані у пеклі, а не тільки Патрику Фроулі). Генерала Томаса Пауера, екс-командуючого стратегічною бомбардувальною авіацією США, Фроулі призначив головою свого штабу та ще й письменником і наказав йому написати книгу під назвою «Як нам вижити». Своїм віце-президентом він зробив засновника так званої «Американської школи боротьби проти комунізму» Едварда Еттінгера, людину, яка ніяк не може простити урядові США, що він терпить існування Радянського Союзу. А своїм «міністром пропаганди» Фроулі призначив якогось містера Батлера, який рекомендує себе як «майстра конфліктів» і намагається за допомогою преси, радіо і телебачення підстригти всю націю на антикомуністичний фасон. Як каже сам Батлер, він несподівано для себе написав вірш «Революція — моє ремесло», в якому скромно описує себе як самітного борця проти комунізму. Обидва — «прозаїк» Пауер і «поет» Батлер — дійшли в своїх творіннях одного висновку: «Комуністична загроза велика, Радянський Союз — смертельний ворог, ми повинні озброюватися, озброюватися, озброюватися...».

Для повного комплекту до цієї гоп-компанії залучено і діячів церкви. Фроулі знайшов спільну мову з горезвісним проповідником Біллом Грехемом, який сам себе називає «кулеметом господа-бога». Тепер Грехем закликає віруючих американців, щоб кожного ранку, перш ніж почати голитися бритвою Фроулі, вони молилися богові про знищення комунізму. Інший проповідник, Даніел Лайон, обробляє невіруючих. Недавно він серйозно попередив усіх атеїстів, що у них не буде жодних підстав радіти, «якщо рай стане комуністичним».

Та досить про це, бо може створитися враження, що ми опинилися у приймальні психіатра.

Скажемо про інше. Фроулі має 200 мільйонів доларів річного прибутку, тому може братися і за значно складніші завдання. Зокрема, він створив картотеку на мільйон громадян США, які «ставляться негативно до вільного підприємництва». Це забезпечує мільйон доносів головам концернів і Федеральному бюро розслідувань! З нелегкої руки Фроулі людей заносять у чорні списки, звільняють з роботи, не підвищують у посаді і таке інше. Словом, фабрикант бритв і явно, і таємно орудує сокирою.

Я. ВОРОБЙОВА.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

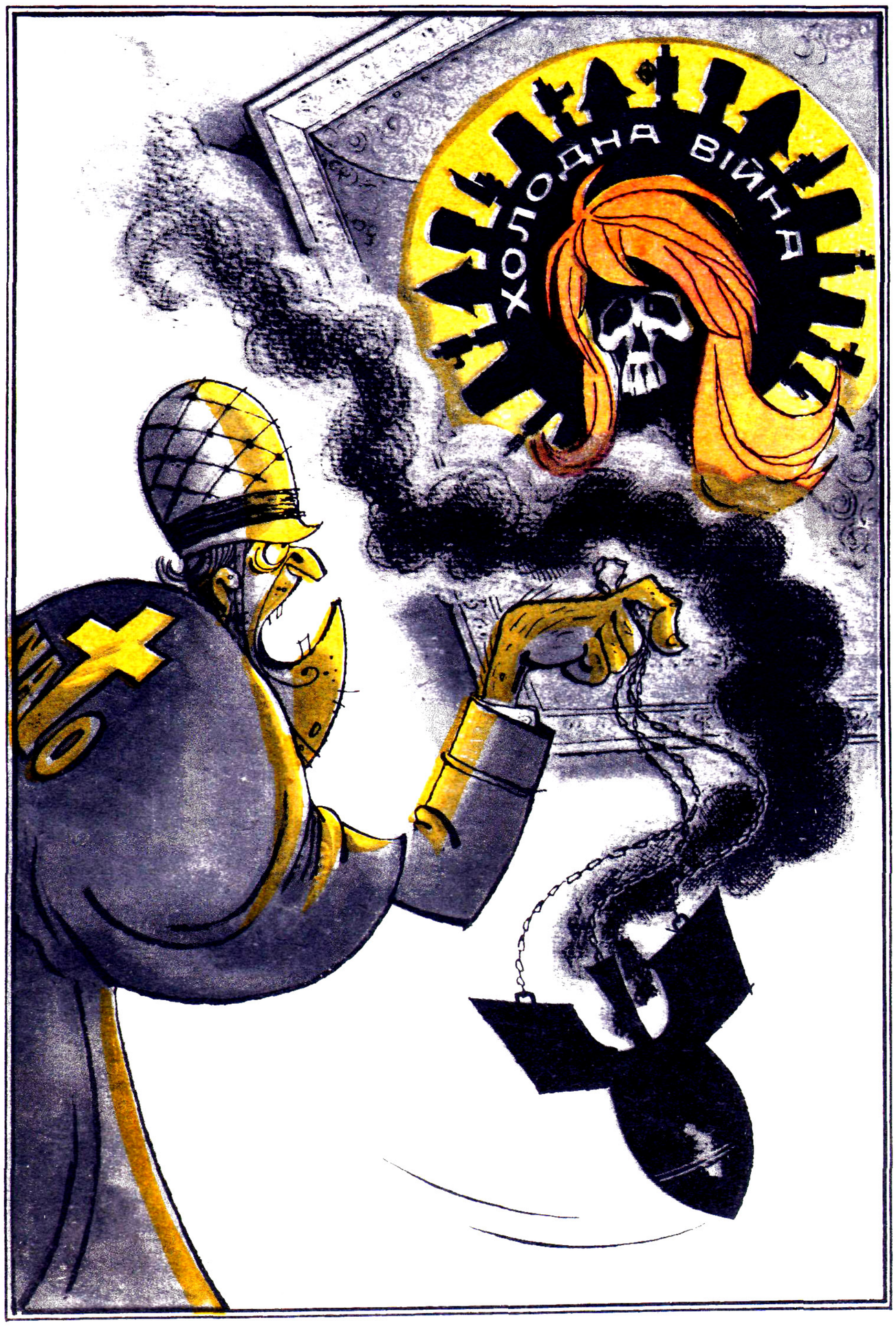

Який піп, таке й кадило.

КОРИСНИЙ ДОВІДНИК

Ділові американці дотримуються правила: «Жодне становище не може бути таким поганим, щоб на ньому не можна було б зробити капіталу». Отож якомусь містерові Денбергу і спало на думку використати кризисне становище у країні і випустити «Посібник по банкрутству».

Книжка мала нечуваний успіх.

Автор пояснює популярність книжки так: «Тепер банкрутство охопило середні верстви населення, а ці люди намагаються розібратися в ситуації і роблять спроби знайти вихід. Отже їм стане в пригоді мій довідник, де міститься багато юридичних порад».

Можна було б пояснити коротше: «Потопаючий хапається за соломинку». Але будемо справедливі: принаймні одній людині цей довідник і справді користь приніс — це самому містерові Денбергу.

ДО ПОРИ, ДО ЧАСУ

У кривавого диктатора Чілі Піночета на посаді радника служить колишній штандартенфюрер СС В. Рауфф, на руках якого кров понад дев'яноста тисяч убитих військовополонених на Україні, в Польщі, в Югославії.

(З газет).

Совість людини до всього причетна,
Тому й не мовчиться мені...
Бачиться кров на руках Піночета,
Чілі в нещаднім вогні.

Оце демократія! Оце так свобода!
Капіталізму «прогрес»!
Знову із шмайсером світом ходить
Фюрер кривавий з СС.

Цей вже нарадить, одержавши волю
І ставши при ділі знов...
Капає. Капає. Капає долу
Чесних чілійців кров.

З лави підсудних — у радники *прямо!*
Як цей упир воскрес?
Видно, що там, вдалині за морями,
Знов оживає СС...

Тільки їм рано тріумфувати —
Їхній не буде верх!
Буде й за Чілі з катами розплата,
Буде їм ще Нюрнберг!

Юрій ПЕТРЕНКО.

СЮРПРИЗ

ГУМОРЕСКА

Кербуд Шило навмисне затягував початок наради. Він кілька разів старанно перегорнув сторінки товстого зошита, ніби сподівався знайти між ними загублені напередодні три карбованці. Дістав олівець — і щось записав на окремому аркушику. Після того ретельно став протирати носовичком скельця окулярів. Все це означало, що він має якусь новину і намагається приспати пильність присутніх, щоб зненацька приголомшити всіх надзвичайним повідомленням.

— Усі зібралися? — нарешті запитав він з незвичною урочистістю.

— Електрик Кузьма і двірничка Надія Павлівна на підході, — відповів хтось із кутка.

— От, бачите, що значить покластися на власні ноги чи на громадський транспорт, — сказав він і знову зробив паузу.

Щось крилось за сказаним. Але що саме?.. Чоловіки обмінялися запитливими поглядами. Жінки з цього приводу встигли перешепнутися...

Тут підійшли електрик з двірничкою.

— Ну, що ж, можна, здається, починати, коли немає заперечень. Ніхто не заперечує, товариші?

— Не мучте, Васильовичу, — простогнав хтось у другому ряду.

— Гаразд. Приніс я для вас, друзі, радісну звістку. Був учора в житлоуправлінні. Мав розмову з Іваном Кузьмичем. Про наші успіхи і труднощі говорили. Уважно слухав мене Іван Кузьмич і наприкінці сказав: «За ваше старання виділяємо вам два десятки новеньких лопат і три автоматизовані тачки».

Двірнички заплескали у долоні.

— Але це ще не все. Далі Іван Кузьмич підводить мене до вікна, показує новенький бульдозер і питає: «Хотів би мати такий?» Мені мову відняло. А він: «Вважайте, що він закріплений за вашим будинкоуправлінням».

На це повідомлення оплесками і радісними вигуками відреагували всі присутні. Мрія колективу збулася.

Коли у кімнаті трохи стихло, Шило продовжував:

— Але найнесподіваніше було на самому кінці. Іван Кузьмич поклав мені руку на плече і тепло, по-батьківському мовив: «А на бойовий ваш колектив, за те, що працює без нарікань трудящих, якщо будуть бажаючі, ми виклопочемо кілька «Жигулів» і «Запорожців»...

У кімнаті стало тихо, як на дні морському.

— Ну то як, є охочі мати персональний автотранспорт? — намагаючись втримати грайливу посмішку в куточках вуст, запитав Шило.

Колективне зітхання ударило в стіну за його спиною. А потім двірнички, які, ніби квочки, сиділи в рядок під стіною, всі разом підвелися, відштовхнулися від стіни і посунули до столу, за яким сидів кербуд.

Слюсарі, муляри, електрики та решта представників чоловічих професій, не бажаючи залишитись позаду, рішуче розкидали стільці і щільним кільцем оточили кербуда.

— Мене, Васильовичу, пишіть, Тищука!

— Я бажаю!

— І я...

— Мужчини безсовісні, всі машини розхапають!..

— Схаменіться! Давайте по порядку!..

— Ніякого порядку! Пишіть тих, що найдовше працюють. З мене починайте. Пишіть Мацюка, Васильовичу.

— Гаразд, почнемо з Мацюка, — поклав край гомонові Шило.

— А тепер мене записуйте, — тряс кербуда за лікоть слюсар Карпо.

Записали Карпа. За ним муляра Гичку.

— Треба перше взнати, скільки нам машин виділяють. Може, марно записуємось! — гукнув хтось.

У конторі знову завирувало.

— Запишемо всіх бажаючих і колективно обговоримо кожну кандидатуру.

Цю ідею присутні зустріли схвальними вигуками. Один за одним кожен підійшов до столу і записався. Список віддали кербудові.

— Значить, усі записалися. Всі хочуть машини мати?

— Усі... усі...

— Гаразд, секунду, — він підійшов до дверей, відчинив їх.— Прошу, заходьте, Ніно Іванівно. Роздайте кожному по три лотерейних квитки. Коли матимуть власні машини, то, може, й на роботу не спізнюватимуться.

Валерій ТРИПАЧУК.

м. Львів.

Вітаємо ювіляра!

Письменника, скульптора, кінематографіста і драматурга
Івана Петровича
КАВАЛЕРІДЗЕ
з його першим 90-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

«МІНЯЮ МІСЦЕ...»

Монолог нещасливого стовпа

...Мені не пощастило з місцем стояння. Щоправда, я не якийсь там видатний стовп, щоб вимагати для себе привілеїв. Ні, я звичайний, залізобетонний стовп — так звана опора контактної мережі — і абсолютно нічим не виділяюся серед інших міських стовпів. А почуваю себе невдахою. А все тому, що стою я не де-небудь на лінії, а саме на зупинці. А стовпи на зупинках (трамвайних, тролейбусних чи автобусних) дуже вже уподобали квартирні міняйли.

Один, приміром, мріє розміняти чотирикімнатну квартиру на дві двокімнатні. Інший хоче дві двокімнатні звести в одну чотирикімнатну чи поміняти, наприклад, проспект Кірова на Лоцманський масив біля Дніпра, чи... Та мало хто що не міняє! Я не проти. Я скромно стою, дроти підтримую і знаю, що для міняйлів є бюро обміну житлової площі з картотекою таких же кандидатів на обмін чи, зрештою, «Міськдовідка», котра клеїть свої оголошення, що починаються словами «МІНЯЮ» чи «ПРОДАЮ» на спеціальних щитах, встановлених у відповідних місцях.

Але квартирні міняйли, щоб зекономити півтора карбованця, котрі треба платити у бюро обміну, регулярно й невтомно обліплюють своїми (від руки писаними) оголошеннями всі стовпи на зупинках. Ліплять ті папірці один над одним, старих ніхто не зриває, вони жовтіють, розкисають на дощі, звисають клаптями. Глянеш сам на себе — і ладен із землі вискочити, кинути контактну мережу й чимдуж чесати у степ чи за місто. Там якось спокійніше.

Я хоч і рядовий, так би мовити, стовп, хоч і залізобетонний, але, мабуть, не витримаю. Та хіба тільки я один такий нещасний? Усі стовпи на зупинках обліплені паперовим дрантям і всі аж кричать, аж просяться світ за очі.

Кажуть, що порушники завжди замітають свої сліди, а тут кожний завбачливо лишає свою адресу, інколи й телефон. Запобігливо вказано на тих папірцях, коли й дзвонити (протягом дня чи після вісімнадцятої), яким транспортом до нього їхати. Ніби спеціально для міліції — ось вам, мовляв, адреса, номер телефону, їдьте, дзвоніть, карайте нас за самовільне клеєння саморобних оголошень, за конкуренцію з бюро обміну чи «Міськдовідкою».

От стою і думаю: а може, таки хтось наведе порядок, адже адреси порушників на кожному стовпі є. А коли ні, то напишу я з горя таке оголошення:

«Міняю місце свого стояння на зупинці на місце подалі від зупинок. Звертатися з пропозиціями в будь-який час. Адреса: така-то зупинка трамвая».

Напишу і в «Міськдовідку» звернуся. Хай розклеїть на своїх спеціальних щитах, у відповідних місцях встановлених. А раптом який стовп клюне, спокусившись місцем на зупинці?

Монолог нещасливого стовпа записав В. ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Цієї ночі мені снилося, що я розмовляв з Пушкіним.
— От роззява! Чому ж ти мене не розбудив?

Любий Перце!

Якщо ти будеш їхати у Світловодськ, то прихопи, будь ласка, собі хліба. Не подумай, що у нас нема свого. Є хліб, є гарне борошно, є пекарня. Але випікають його дуже погано. До кого ми уже не зверталися, куди не писали, але технологія випікання не змінюється.

Якось отой світловодський хліб ми піднесли голові міськради товаришеві Бойку В. М. Він понюхав, надкусив і сказав: «Ну і що?! Колись макуху їли і жили, а ви хлібом перебираєте».

Бачиш, Перче, яке мудре резюме!

Євген БАТХИН,
кореспондент газети
«Дніпровські вогні».
Кіровоградська область.

Знаючи, що й ти — книголюб, хочу попросити тебе зробити мені одну невеличку послугу. Зайди, будь ласка, в магазин «Книга — поштою» (Київ-117, вул. Попудренка, 26) і подивися, чи є там книжка І. Акімушкіна «Исчезающие животные» («Знание», 1976). Бо з відповіді, яку надіслали мені з цього магазину, я так нічого й не зрозумів. Ось вона:

«Уважаемый товарищ!
Заказанных Вами книг в настоящее время в продаже нет. Посылаем тематический список книг, заказы на которые можем выполнить».

Поглянув я у той список, аж там — і Акімушкін, червоним олівцем підкреслений. Видно, думаю, неуважно прочитали в магазині моє замовлення. Послав повторне. І знову — та ж відповідь разом з тематичним списком. Цього разу Акімушкін, правда, не підкреслений, але й не викреслений, як декотрі інші автори. Так оце сиджу й думаю: посилати мені третє замовлення чи ні?

І. ОЛЕКСІЄНКО.
Селище Томаківка на Дніпропетровщині.

ВІД ПЕРЦЯ

Шановний тов. Олексієнко!

Сходив. Уточнив. Отримав відповідь: «Ні, ми такої книги не одержували». І на додачу — тематичний список, у якому книжка І. Акімушкіна «Исчезающие животные» не підкреслена, але й не викреслена. Отож — ризикніть. Замовте ще раз!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Це вам, тату, подарунок від мене: кинджал кавказький. Матимете чим кабанчиків колоти...

СЕНСАЦІЯ

ГУМОРЕСКА

Десь під ранок Леонтій Венедиктович Переливайко почув у коридорі якісь незрозумілі звуки. Відчинивши трохи двері, він побачив дивну картину: зігнувшись у три погибелі, Аркадій Геннадійович Косих, що мешкав поверхом вище, сходами ніс на собі снігову людину.

І хоч Леонтій Венедиктович був сильно напідпитку після новорічного застілля, але все ж не настільки п'яний, щоб не оцінити цієї сенсаційної події: вчені споряджають експедиції на край світу, аби відшукати бодай сліди існування снігової людини, а вона тут, у їхньому будинку!

— Замерзла, голубонько. Зовсім задубіла, — приказував Косих, ледве переводячи дух і спотикаючись. — Нічого. Ще трохи потерпи. Зараз прийдемо, зігріємося.

З почутого Переливайко зробив висновок, що снігова людина — особа жіночої статі. Він тихенько зачинив двері, розбудив жінку і розповів їй дивну новину.

— Казала тобі, пити треба менше, — незадоволено буркнула жінка і відвернулася до стіни.

Заснути Переливайко вже не міг. Ледве дочекавшись ранку, він пішов до кербуда Косогора, щоб повідомити про нічну подію.

— Новорічної ночі й не таке привидітися може, — промовив спокійно Косогор.

— Але я майже не пив, — переконував кербуда Леонтій Венедиктович. — Я бачив їх своїми очима так, як бачу ось зараз вас.

— Цілком можливо, цілком можливо, — згодився кербуд, аби закінчити розмову.

У цей час відчились двері, і до кабінету кербуда вбіг схвильований Кириченко, сусіда Леонтія Венедиктовича. З плутаної розповіді Кириченка вони зрозуміли, що в його квартирі з стелі капає вода.

— Над вами, здається, громадянин Косих проживає, — пригадав кербуд, і його очі зустрілися з палаючим поглядом Переливайка. — Прошу вас бути присутніми при відвідуванні квартири Косих, — офіційним тоном вимовив він...

На стукіт у квартирі Косих ніхто не озивався. Тоді Косогор трохи натиснув на двері, і вони відчинилися. В ніс ударило настояне на вермуті повітря. На дивані лежав одягнений Косих, а на підлозі блищала велика калюжа.

Розбудити господаря не вдалося. А пояснити, звідки вода у квартирі взялася, ніхто не міг — водопровід і парове опалення були справні.

Та коли вийшли надвір, дітлахи пожалілися, що вночі якийсь п'яний дядько украв їхню снігову бабу і поніс у четверте парадне — Мишків тато з вікна бачив, коли пішов на кухню квасу попити.

...Так розтанула ще одна легенда про снігову людину.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

м. Васильків
Київської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі з колгоспу «Зоря комунізму» (Житомирщина) повідомлялося про те, що керівники цього господарства займаються приписками, складають фіктивні звіти, аби незаконно одержати премії.

Секретар Володарськ-Волинського РК КП України тов. М. Савчук повідомив редакції, що факти, наведені в листі, мали місце.

При складанні річного звіту про рух поголів'я і виробництво продукції тваринництва тут було допущено приписку, внаслідок чого колгосп незаконно одержав понадпланову надбавку грошей в сумі 119656 крб.

За нехлюйське ставлення до контролю за роботою спеціалістів, бухгалтерського апарату і керівників тваринницьких ферм, що призвело до приписок у звітності, члену КПРС голові колгоспу «Зоря комунізму» Гонгалу Й. Ц. рішенням бюро райкому партії оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

Незаконно одержану грошову надбавку повністю повернуто державі.

★ В одному з листів, що надійшов до Перця, писалося про те, що завідуючий клубом села В. Жванчик (Дунаєвецький район) Чобан С. П. роботою своєю не цікавиться, пиячить.

Як повідомив начальник Хмельницького обласного управління культури тов. Ф. П. Возняк, факти негідної поведінки Чобана підтвердились.

Наказом по Дунаєвецькому райвідділу культури Чобана С. П. з роботи знято.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Ойленшпігель» — Берлін, «Лудаш-маті» — Будапешт, «Рогач» — Братіслава, «Шпильки» — Варшава, «Карузеля» — Лодзь.

— Пан може встати, але виходити заборонено.

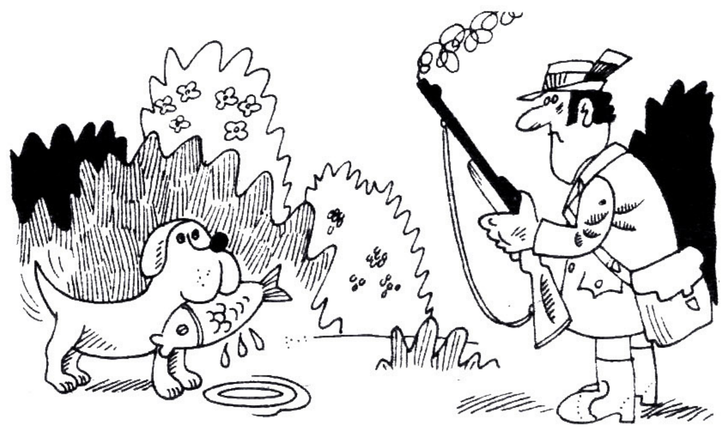

Без слів.

Усе для постійного клієнта.

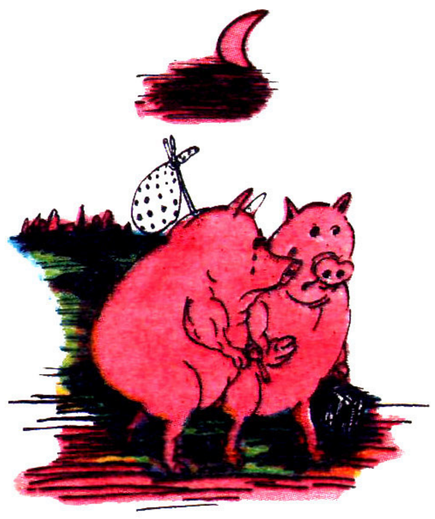

— Повернемося, як тільки закінчаться свята.

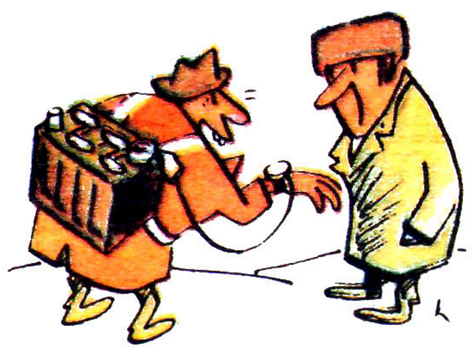

— Купив собі годинника на батарейках.

Без слів.

perec-ua.

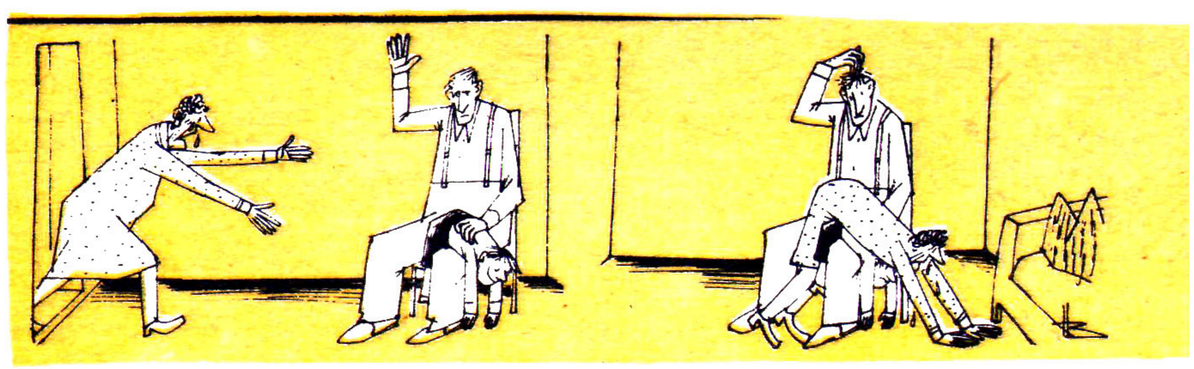

Без слів.

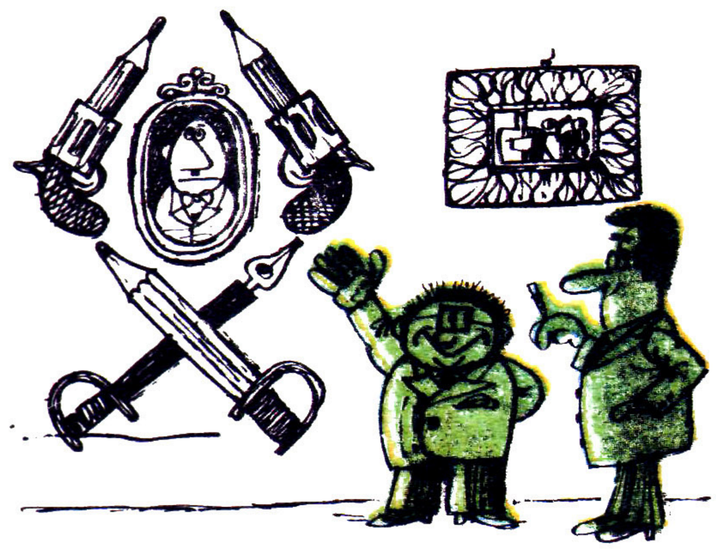

— Мій дідусь був сатириком.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 7 (1001) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 2. III. 1977 р. Підписано до друку 21. III. 1977 р. БФ 12524. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0989. Тираж 3.170.000.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр ЯНОВСЬКИЙ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЖИТІЄ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

Без слів.

— Хотіли його холодом помучити, а він рибалкою виявився...

— Ура! Нарешті і в нас щось цікаве з'явилося. А то від нудьги ще раз вмерти можна було.

— Розумний, чортяка! Подобається мені його тема.

У РАЙмазі

— Ти відьма!
— Од відьми чую!

— Відро картоплі, черпак солі, піввідра пшона, трохи перцю. А перед цим зварити нежирного грішника...

— Оце грішниця!..